

Středeční germánština nás vždycky donutí ke krátkému pobytu v Prahé. Což mě sice neba, ale na druhou stranu to vítám, protože mají pséci změnu a jest možno se věnovati taky jiným činnostem, než lítání po polích v holinách.

Mimochodem - ty holiny!! Nenávidím tudlenctu botu. Neexistuje fuska, kterou by ty blbý boty nesundaly!! Když ne obě, tak na jedný noze vždycky. A vždycky je to ta levá. Asi mi blbějš narostla čičo. Víte, jak se blbě běhá, když máte fusku dole a srolovanou? Hodně blbě. No nic, ale holiny v Prahé nepotřebuju, tam si vystačím s jinčí obuví.

Abych využila toho pobytu zde, tak jsem si ve čtvrtek ráno hezky přivstala. Teda.... hezky úplně ne, to kecám. Přivstala. Kdyby hezky, vstanu na ten první budík a ne, že ho budu popošoupávat co pět minut. Stejně je to k ničemu činnost, nechápu furt, proč to dělám. Asi v marný naději, že si ešče dáchnu. Ale ... nedáchnu, jen se pak víc honím. Kupodivu tentokrát ne, všechno šlo hezky hladce.

Rumíček dostal kongu na pelíšek, kde se "dopíkal" poté co ho Brtník krutě "donutil" jít na brzkou ranní procházku. Když jsem Tali vytáhla ven, slastně se natáhnul na celou dýlku a čekal, až si bude moct vzít toho svýho kongu s masíčkem. Tali se kupodivu chovala poměrně civilizovaně a nebourala radostí panelák. Sedla na kotelnu u dveří a čekala. Seběhla schody a čekala. Došla ke dveřím a čekala. Pak si musela počkat trochu dýl, protože se mi zamotala ta veledlouhá stopka, kterou jsem měla vzorně smotanou. Nejsem zrovna šikovnej pavouk, vždycky se mi to zamotá.

Se slzou v oku jsem si vzpomněla na rozepsaný a nedokončený článek s názvem "Jak se venčí buran v Prahé", kde jsem měla načrtnutý průběh jednoho z ranních venčení, kdy bylo možno jít sice s košem, ale navolno a kdy jsme si spolu rozuměly. No nic, tak ten si nikdy už nepřčtete, protože jak jsem ho nestihla dopsat, tak ho převálcovaly zcela opačné zážitky □ .

Flekatice hodlala jít krapítek napřed - sice ne se šturmem a nadšením sobě vlastním, ale napřed, protože - a to jsem nevěděla, stranou za schody byla maltézačka Sophie. Malý pes, ale velký uštěkánek. Důvod Tali předstihu jsem neznala, nicméně bez přetahování se nechala hlasem odvolat a vrátila se nahoru na podestu, abychom mohly sejít spolu. Dole pak počkala i na povolení jít se družít. O-PA-TR-NĚ! Holky se pozdravily a Tali se nechala přivolat. A Sophie, se rozeřvala □ . Tak jsme prošly dál a já zavolala furiantky Gůtnmórgen

na jejího páníčka, kterýžto je germán. Asi proto taky obdivuje Talimůru. A moji snahu udělat z ní psa. Teda fenu, normální fenu. Ale uznávám, že Tali je krásná, takže se nedivím, že se lidem líbí. Prošly jsme se spolu kolem baráků a posléze jako odměna za dobré chování nasledoval pochod k rybníčkům, kde jsem ji nechala chvíli pro sebe. Nechala se hezky přivolat a šlo se podél potůčku dál.

Do míst, kde má vždycky puzení utíkat k tomu poslednímu baráku, neb zde se najdou rozličný humusy. Se stopkou jsme si to cvičně projely, že na zavolání se přijde a šly jsme dál. Tali měla dneska dobrou náladu, takže při chůzi na chodníku mě sama od sebe kontaktovala. No, to potěší, to je jasný. To teď moc neznám zase. Řekla jsem si, že spolu zkusíme něco, co jsem před časem odložila. Hmmmmmmmmmmm, měla jsem si uvědomit, že jdu taky do práce, že jo. Protože jsou věci, který vyžadují čas. Neuvědomila, páč jsem pitomá a tak jsme šly zkusit, jestli tentokrát na ty schody z železných roštů třeba nevezle. Je dobrý na tohle psa naučit, protože nikdy nevíte, z čeho bude třeba lávka, kudy vede jediná cesta vpřed. A když je pes zvyklý na neobvyklý povrch, neřeší. Zažila jsem kdysi s Murphym, jak se mi seknul (a to byla jiná váhová kategorie) , takže od té doby učím každého psa, že i po tomhle se dá - sice blbě, ale - pohybovat.

Vlezláááá!! Šikovnáááá byláááá! Šikovní. No. Vlezla a..... neslezla ☐ ☐ . To už na toho brontosaura bylo moc. Vyšla ty čtyři schůdky, přední nohy zaparkovala na podestě - taky z toho roštu - a fertig. Aaa nejdu. Ani nahoru, ani dolů. ☐

“Nendu.”

“No tak Talimůroooo, pooood’.”

“Nejdu, rozhlížim se.”

“Tak hele, já vim, že se bojíš, to neschovávej, ale neni se čeho bát, pod’ dáme pacinky sem... o kousek dál.... tááák, teď si sem dej ty zadní. No a vidíš! Seš nahoře. Teď se můžeš votočit ... tááák, šikovní si....a půjdeme dolů!”

“Nendu”

“Tazzy, ty joudo. Kdyžs dokázala vylézt nahoru, zvládneš to i dolu.”

“Nendu, rozhlížim se.”

“Nerozhlížíš, pod!”

“Koukám támdle na toho psa, jak kadí!”

“Už dokadil, tak pod!”

“Nendu.”

“No budeš muset, páč já jdu. Do práce. Nebo teda měla bych jít, nemůžu tu bej do večera. Poood! Vezmeme pacinky taklenc...”

“Nendu” a zatne drápy do roštů.

“No ale hele jako musíš” a nadzdvihnu jí pod tlapkama a přesunu příd' na první horní schod. “No vidííš, jak si šikovná! Tak první schod máš za sebou, tetkon už jen dva”

“Ne jen! Ale ešče dva! Nendu.”

“Hele, koukej, vyjdu nahoru, du dolu, nahoru, dolu. Nic to neni.”

“Si nemyslim teda”

“Pod', zkus to, si šikovná”

“Dobře zkusim to..... procedit se zábradlím a upadnout se dolu tou mezírkou. JOOOOOOOOOO VYŠLO TOOOO! Sem dole!”

“Tooo je šikovnej pejseeek, ta Talinkaaa, ta to umííí!”

“Sem a umim!” a jde si šmejdit na ty rošty dole. Že tyhle rošty jsou ještě horší variantě těch

co jsou z nich ty schody, jí nějak kupodivu uniká □ . Inu Tazzy.

Vzhledem k vzniklému zpoždění a protože bych taky ráda vytáhla ven ještě Rumíčka, směřujou už naše kroky domů. Cestou ještě stihne Talimůra pozdravit paničku od Douího, který se Flekům vyhne, co to jde a na paničku svou štekne, ať se na ní vykašle a jde za ním □ . Nemá Fleky rád a já ho chápu. □

Dáme si s Tali závody, kdo bude první na podestě a jako obvykle, překvapivě prohrajú □ .

Doma už čeká natěšený Rumíček, který vyčistil kongu dočista dočista a tak ho můžu naplnit pro Talimůru a můžeme se vydat ven. Na podestě si párkrát pustíme balonek dolů kolejí pro kočárek a jdeme pozdravit prastarou zlaťandu Elzičku, která se povaluje na vedlejší podestě u kanceláře svojí paničky. Elzičku na léto ostríhali a je vidět, že jí to prospělo, protože je aktivnější. Moc už toho nenachodí, zadní nožičky jí šmrdlají, ale přijde nás přivítat a dojde si pro podrbaní. Rumíček se pozdraví s Elzičkou a pak jde pozdravit někoho úplně jiného. Po chodníku jde mladá a hezká slečna. Bože už zase, zase! A zase. Jak já si tohle pamatuju s Ešátorem. Vždycky když potkal hezkou dívku, šel se družít. □ Nevím proč tohle ti vižálci dělají, ale dělají. Proto tak musí činit i Rumíček. Brtník se vždycky směje, že vižla je výbornej seznamovač a až se příště narodí, bude chtít mít psa, vižlíka. No.... nevím jestli to je dobrej nápad. Pokud by se mě chtěl v příštím životě spíš vyhnout, dopadne to tak, že si mě přivolá. Vižla se mi zatla do duše nafurt.

Jak jinak, slečna je jeho přízní potěšena a tak jdou spolu na tramvaj. □ □ Prostě vižla. Když běží zpátky ke mně, raduje se, jak se to pěkně poseznamoval. Jdeme si zaběhat kolem zábradlí a Rumíček se radostně rozkvoká. □ Střihneme si okolo kolem laviček a skrz přes branku a zas mu uteču kolem zábradlí. To ho rozdurdí a zařve na mě hlasem mocným □ . Vzhledem k tomu, že je sice už čvrt na osm, ale furt můžou lidi spát, tak to radši skončím. Stejně jde k nám Edík, Rumíčkův největší životní vzor. Pěkně se uctivě pozdraví a my si jdeme čekat balonek a lítat kolem hřiště. Pak si s ním - stejně jako s Talimůrou ještě střihnu závod na podestu, kdy vítěz je opět jasnej a mažeme domů. Šup do montérek, psékům odškodný a čistou vodičku a.. "Budte tady hodný, já se vrátím!" prchám do prase.